

Arrest

nr. 218 012 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 25 juli 2017.

1.2. Op 12 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Haraza te zijn en 20 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Musakhel in het district Jaghatu, provincie Ghazni.

Ten tijde van het talibanregime, zo'n 17 jaar geleden, werd uw vader vermoord door de talib [R.]. [R.] werd opgepakt en naar een basis gebracht. Uw broer [K.] deed [R.] bekennen dat hij de moord gepleegd had. [R.] ontsnapte uit de gevangenis op de basis. Uw broer [K.] vluchtte naar Pakistan. Later keerde uw broer terug naar Afghanistan, jullie verhuisden dan met het hele gezin naar Kabul toen u zes jaar oud was. U ging naar school in Kabul. Nadat u afstudeerde aan de middelbare school volgde u een legeropleiding van zes maanden tot doktersassistent, u oefende deze job echter nooit uit. U begon vervolgens economie te studeren aan de universiteit in Kabul.

Vier of vijf jaar geleden werd u twee keer aangevallen op straat in Kabul. U denkt dat de personen die u aanvielen gestuurd waren door [R.]. U besloot Afghanistan te verlaten. U vertrok uit Kabul na de ramadan in 1394 (gregoriaanse kalender maart 2015-maart 2016). Na een reis van drie maanden kwam u aan in België op 29 oktober 2015, waar u de volgende dag asiel aanvroeg. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u opnieuw aangevallen te worden door [R.]. U vreest mogelijk ook gedood te worden omdat u bij het leger was.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door [R.]. Er kan echter geen enkel geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo stelt het CGVS vast dat u herhaaldelijk getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast. Hoewel u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de door u verstrekte inlichtingen oprecht waren (zie verklaring DVZ) en u bij het begin van uw gehoor op het CGVS er op gewezen werd dat u verplicht was mee te werken en de waarheid te vertellen (zie CGVS, p. 1), bleek tijdens het gehoor op het CGVS dat u leugenachtige verklaringen afgelegd had over essentiële elementen, zoals uw woonplaats in Afghanistan, uw familie en uw asielrelaas.

Vooreerst verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u maar één Facebookprofiel heeft, met name op naam van "[H.S.]" (zie CGVS, p. 2). U verklaarde expliciet geen andere Facebookprofielen te hebben (zie CGVS, p. 2, 3). Wanneer het CGVS u later in het gehoor confronteerde met afdrukken van twee Facebookprofielen, een op naam van "[H.S.]" en een op naam van "[H.S.]", gaf u toe dat u beide Facebookprofielen gebruikt (zie CGVS, p. 12). Uit de bijgevoegde afdrukken van het profiel op naam van "[H.S.]" blijkt dat dit profiel op 30 augustus 2017 nog publiek zichtbaar was en op 31 augustus 2017, de dag van uw gehoor op het CGVS, niet meer toegankelijk was. Gezien u aanvankelijk aangaf maar één Facebookprofiel te hebben en dit tweede profiel onzichtbaar werd gemaakt kort voor uw gehoor,

blijkt duidelijk dat u dit Facebookprofiel en de daarop vermelde informatie bewust verborgen hield voor de Belgische asielinstanties.

Wanneer het CGVS u vervolgens confronteerde met een afdruk van het Facebookprofiel op naam van [S.H.] (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) verklaarde u dat dit het Facebookprofiel van uw broer [S.] is (zie CGVS, p. 12). U gaf toe dat u in contact bent met uw broer en dat hij in Duitsland verblijft (zie CGVS, p. 13). Dit is compleet in tegenstrijd met uw eerdere verklaring op het CGVS. U had immers eerder in uw gehoor op het CGVS verklaard dat uw enige broer [S.] zeven of acht jaar geleden naar Iran vluchtte wegens de problemen met [R.], dat u en uw familie sindsdien niet meer van hem gehoord hadden en dat u geen idee had waar hij momenteel woont (zie CGVS, p. 9, 10). Gevraagd waarom u verborg dat uw broer in Duitsland woont en deed alsof u niet wist waar hij verblijft antwoordde u dat uw broer zelf asiel aanvraag, dat u verder wou gaan met uw eigen asielaanvraag en dat u er niet om geeft wat hij daar doet (zie CGVS, p. 13). Deze verklaring vergoelijkt uw leugen geenszins, dat uw broer asiel aanvraag in Duitsland verhindert immers niet dat uw eigen asielaanvraag in België behandeld wordt.

U werd er nogmaals op gewezen dat u over alles de waarheid moest vertellen, waarop u reageerde dat u enkel loog over Facebook en dat het CGVS geen leugens meer zou vinden in uw verklaringen (zie CGVS, p. 13). Even later bleek echter dat u niet alleen loog over uw Facebookprofielen en uw broer [S.], maar ook over talrijke andere elementen. Toen het CGVS u het Facebookprofiel op naam van [D.H.] toonde (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier), gaf u namelijk toe dat ook deze persoon een broer van u is (zie CGVS, p. 13). Nochtans had u eerder verklaard maar één broer, genaamd [S.], te hebben (zie CGVS, p. 10 en verklaring DVZ, punt 17). Op de vraag of er nog iets was waarover u niet de waarheid vertelde, antwoordde u dat u enkel loog over het aantal broers, u gaf dan toe vier broers te hebben in plaats van één (zie CGVS, p. 13). U verklaarde dat uw broer [D.] net als uw broer [S.] in Duitsland verblijft, uw broer [A.] in Italië en uw broer [K.] in Kabul verblijft (zie CGVS, p. 14). Uw drie broers in Europa zouden om dezelfde reden als u Afghanistan verlaten hebben, met name uit vrees gedood te worden door [R.] (zie CGVS, p. 14). Op de vraag waarom u dat verborg als jullie allemaal omwille van dezelfde reden vluchtten kon u geen adequaat antwoord geven, u zei dat u niets te zeggen had (zie CGVS, p. 14). Wanneer het CGVS aandrong en vroeg naar de reden waarom u dit niet eerder vertelde, antwoordde u dat u alles op uw schouders wou nemen (zie CGVS, p. 14), wat absoluut niet verklaart waarom u niet over uw broers zou vertellen als zij effectief dezelfde problemen hadden als u en omwille van dezelfde reden naar Europa vluchtten.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u zelfs niet weet of uw broer [A.], die tien tot twaalf jaar geleden naar Italië vluchtte, bescherming als vluchteling kreeg (zie CGVS, p. 14). Meer nog, u hebt zelfs niet gevraagd aan [A.] welke soort bescherming hij kreeg (zie CGVS, p. 14). Als uw broer [A.] werkelijk een tiental jaar geleden omwille van dezelfde problemen als u, met name problemen met [R.], Afghanistan ontvluchtte, kan verwacht worden dat u zich op zijn minst zou informeren bij hem over de bescherming die hij kreeg in Europa.

Uit het vervolg van het gehoor blijkt dat uw leugens zich niet beperkten tot uw Facebookprofielen, uw aantal broers en hun verblijfplaatsen. Zo gaf u uiteindelijk toe dat uw hele gezin, inclusief u, eigenlijk in Kabul woonde (zie CGVS, p. 14). U woonde daar sinds u bijna zes jaar oud was, zo zei u (zie CGVS, p. 15). Nochtans had u eerder in hetzelfde gehoor verklaard steeds in het dorp Musakhel in het district Jaghatu, provincie Ghazni gewoond te hebben, nooit elders in Afghanistan verbleven te hebben en zelfs nooit naar Kabul geweest te zijn (zie CGVS, p. 3, 11). U bleek verder ook gelogen te hebben over uw scholing. Eerder in hetzelfde gehoor had u verklaard dat u enkel les had gevolgd aan de moskee, dat u nooit naar school was geweest en dat u gewerkt had als landbouwer (zie CGVS, p. 5, 6). Later verklaarde u dat u afstudeerde van de twaalfde klas in de middelbare school, dat u een opleiding tot doktersassistent van zes maanden volgde bij het leger en dat u een jaar economie studeerde aan de universiteit (zie CGVS, p. 15). U verklaarde ook Engels te spreken (zie CGVS, p. 18), hoewel u eerder tijdens hetzelfde gehoor gezegd had enkel Dari te kunnen spreken (zie CGVS, p. 3). U gaf toe dat uw moeder bij uw broer in Kabul woont en niet bij uw oom in de stad Ghazni zoals u eerder verklaarde (zie CGVS, p. 7, 15). Ook gaf u toe dat uw verklaringen op de DVZ over uw vermeende ontvoering door de taliban gelogen waren (zie CGVS, p. 17, en DVZ, vragenlijst CGVS). Voorts verklaarde u dat [R.] nooit mensen naar uw huis of uw familie in Kabul gestuurd heeft, terwijl u eerder verklaard had dat [R.] de laatste tijd voor uw vertrek mensen naar jullie huis stuurde (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Tot slot verklaarde u dat u informatie over uw beweerde regio van herkomst in Ghazni ingestudeerd had door informatie te vragen aan uw familie (zie CGVS, p. 18).

Ook over uw leeftijd blijkt u gelogen te hebben. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 19 april 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u op het moment van het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30 oktober 2015 verklaarde 16 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u 20 jaar oud te zijn (zie CGVS, p. 3). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u ongetwijfeld nog ouder bent. U bent immers afgestudeerd van de middelbare school in Afghanistan en u volgde daarna in 1390 (gregoriaanse kalender maart 2011-maart 2012) een opleiding van zes maanden tot doktersassistent (zie CGVS, p. 15, 19). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring 20 jaar oud te zijn, u loog dus tot tweemaal toe over uw leeftijd. U legde ook geen enkel document neer om uw identiteit of leeftijd te staven.

Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt dat u meermaals de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden. Pas na herhaaldelijke confrontatie, toen bleek dat u verstrikt was in uw eigen web van leugens, gaf u toe niet de waarheid verteld te hebben over onder meer uw verblijfplaats in Afghanistan, uw familie, uw opleiding en uw asielrelaas. Dat u in de loop van uw asielprocedure herhaaldelijk probeerde de Belgische asielinstanties te misleiden over cruciale elementen (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, verklaring DVZ, vragenlijst CGVS en gehoor CGVS) tast de geloofwaardigheid van uw uiteindelijke, aangepaste verklaringen bij voorbaat ernstig aan.

Bovendien blijkt uit onderstaande opmerkingen dat er geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

U bleef volhouden dat uw vader gedood werd door de talib [R.] en dat u en uw familie door hem bedreigd worden (zie CGVS, p. 14). Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van de door u verklaarde problemen. U hebt geen documenten die de problemen die u had bewijzen (zie CGVS, p. 18).

Uw bewering dat u twee keer aangevallen werd in Kabul door personen die gestuurd waren door [R.] overtuigt niet. U verklaarde dat u vier of vijf jaar geleden twee keer werd aangevallen door onbekenden op straat, de laatste keer was een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS, p. 16), wat overigens geen vier of vijf jaar geleden is aangezien u in 2015 Afghanistan verliet. De eerste keer raakten ze uw schouders aan zonder reden, ze zeiden "wat?", jullie begonnen te vechten, ze vielen u aan met een mes en ze liepen weg, zo zei u (zie CGVS, p. 16). U weet niet om welke reden die personen u aanvielen, u was niet de vijand van iemand en u denkt dat [R.] hen misschien geld gaf om u aan te vallen (zie CGVS, p. 16). Gevraagd of u concrete aanwijzing heeft dat die twee personen door [R.] gestuurd waren antwoordde u dat een persoon die iemand aanvalt nooit zegt dat hij gestuurd is door diens vijand en herhaalde u dat geen problemen had met andere personen, bijgevolg moeten ze wel door [R.] gestuurd zijn (zie CGVS p. 16). Het tweede incident beschreef u op een gelijkaardige manier: drie onbekende personen renden naar u, begonnen u te slaan, u verdedigde zich, waarop ze u met een mes aanvielen, ze zeiden enkel "sla hem" (zie CGVS, p. 16, 17). Uit uw verklaringen en beschrijvingen van de twee incidenten blijkt dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat [R.] erbij betrokken was. De manier waarop u deze aanvallen beschrijft doet vermoeden dat u incidenten van willekeurig straatgeweld beschrijft.

Voorts merkt het CGVS op dat u verklaarde geen andere problemen gehad te hebben in Afghanistan naast deze twee aanvallen (zie CGVS, p. 17). Ook u en uw familieleden hebben nooit andere problemen gehad toen jullie in Kabul woonden (zie CGVS, p. 17). Uw broer [K.], die in Kabul woont en met wie u in contact bent, heeft niets gezegd over problemen na uw vertrek (zie CGVS, p. 17). Dat hij misschien problemen heeft maar niets zei omdat hij u niet droevig wil maken is weinig geloofwaardig. Uw broer hielp u immers uw reis te regelen (zie CGVS, p. 18) zodat u op basis van uw actuele vrees voor [R.] asiel kan aanvragen, dat hij informatie voor u achterhoudt waardoor u geen zicht hebt op de actuele staat van uw asielmotieven is bijgevolg weinig geloofwaardig. Het ontbreken van enige geloofwaardige problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat er vijandschap is tussen uw familie en [R.] en dat hij jullie zal doden of jullie hem (zie CGVS, p. 18).

Met betrekking tot uw bewering dat uw broer [K.] (wiens bestaan u initieel probeerde verborgen te houden) betrokken was bij de arrestatie en de bekentenis van [R.], waarna hij vluchtte naar Pakistan omdat de taliban hem wilden doden (zie CGVS, p. 14) dient opgemerkt te worden dat dit door het CGVS enkel als een wanhopige poging tot aanpassing van uw asielaanvraag gezien kan worden. Immers, als [K.] werkelijk betrokken was bij de arrestatie en ondervraging van [R.], had u er geen enkel belang bij zijn betrokkenheid en zeker het bestaan van uw broer [K.] te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Bovendien merkt het CGVS op dat uw broer [K.] de enige van uw broers is die volgens u nog in Afghanistan verblijft. Als [K.] werkelijk betrokken was bij zulke feiten zou hij ongetwijfeld meer gevaar lopen dan andere gezinsleden en kan verwacht worden dat hij als eerste het land zou verlaten. Uw verklaring dat [K.] een vrouw en kinderen heeft en veel geld nodig heeft om weg te gaan is niet overtuigend aangezien uw familie blijkbaar wel de financiële middelen had om de vier andere zonen naar Europa te sturen (zie CGVS, p. 17).

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde persoonlijke problemen met [R.].

U verklaarde tenslotte dat u misschien gevat en gedood zou worden bij terugkeer naar Afghanistan omdat u bij het nationale leger was waar u een opleiding volgde (zie CGVS, p. 19). Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat u uw bewering deze opleiding gevolgd te hebben, op geen enkele manier wist te staven. Ten tweede haalde u de mogelijke problematiek wegens deze opleiding pas aan in de uiteindelijke en vaak aangepaste versie van uw verklaringen, waardoor dan ook de sterke indruk ontstaat dat u wederom een wanhoopspoging onderneemt om uw asielaanvraag enige geloofwaardigheid te verschaffen. Wat er ook van zij; uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u nooit voor het leger gewerkt hebt, u hebt enkel een opleiding van zes maanden tot doktersassistent gevolgd in 1390 (gregoriaanse kalender maart 2011-maart 2012) (zie CGVS, p. 15, 19). Aangezien u Afghanistan verliet na de ramadan in 1394 (gregoriaanse kalender maart 2015-maart 2016) (zie CGVS, p. 18) hebt u nog enkele jaren in Afghanistan verbleven na het afronden van uw opleiding. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u geen problemen gehad te hebben in Afghanistan behalve de twee door u beschreven aanvallen op straat die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Gezien u nooit bij het leger gewerkt hebt en gezien het ontbreken van specifieke omstandigheden die u in het vizier hebben gebracht, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw opleiding bij het leger een beschermingsnood zou hebben.

Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat u geen documenten ter staving van uw asielaanvraag neerlegde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

«De bestreden beslissing verwijst naar het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan van 19.04.2016 .

De actuele veiligheidsituatie in Afghanistan in 2017 is veranderd .

Zie bv deze documenten

1. BBC NEWS, in een artikel dd. 22.12.2016 zegde ; *« Security in Kabul has sheply deteriorated sinds 2016 »*

2. The Office of the High Commissioner United Nations Human Rights zegde in *« AFGHANISTAN protection of civilians in armed conflict midyears report 2017 »:*

« Anti Government Elements continued to display contempt for civilian lives by using indiscriminate tactics and perpetrating attacks deliberately forgetting killing and injuring civilian in violation of international humanitarian law.

Attacks targeting civilians government workers, tribal elders, religious leaders, and civilians perceived to support the government continued. Even where anti government elements appeared to direct attacks hat no civilian objects, indiscriminate and disproportionate tacktics where offen used principlaly the detonation of explosive weapon in civilian populated areas,

This meant afghans civilians of then board the prunt of such attacks regard less of the target such methods also generated disproportionnate civilian casualties on numéros occasions. » (blz 7-8)

3. Amnesty International in *« AFGHANISTAN 2016/2017 » :*

« The intensifying conflict resulted in widespread human rights violations and abuses. Thousands of civilians were killed, injured or displaced in the violence while on going insecurity restricted access to éducation health en other services »

4. Artikel van Florian weigand (sri) dd 31.05.2017 (dw.com/en/afghanistans-security- situation-has-deteriorated/a-39061123) :

« Returnees who have long since ceased to live in Afghanistan or have not grown up ther, usually do not have a social network to provides dw.com/en/aghanistans— security-situation-has-deteriorated/a-39061123 support connections and protection support offered by the International Organisation for Migration (IOM) is also not sufficient to help returnees find work or housing. »

5. De krant in een artikel *«En AFGHANISTAN la stabilité s'accroît »* dd 31.05.2016 zegde :

« Les personnes qui bougent d'une région à l'autre en AFGHANISTAN sont appelées en droit international des déplacés internes et bénéficient à ce titre d'un statut bien moins protecteur que celui des réfugiés.

Sur le terrain, la plupart occupe des petits camps informels à la périphérie des villes, dormant sous des tentes de fortune qui ne protègent ni du froid ni de la pluie, à la merci des expulsions forcées diligentées par les Autorités locales.

« Les gens sont contraints chaque jour de parcourir de longues distances pour trouver de l'eau et il leur est très difficile de se procurer un repas quotidien » insistent les enquêteurs d'AMNESTY.

Ils déplorent la corruption qui lient les services d'aide aux réfugiés et la différence de la communauté internationale qui réduit au fil des ans son budget consacré à l'aide humanitaire en AFGHANISTAN »

Zonder studeren deze beschikbare informatie , kan het CGVS niet zeggen dat zijn studie is nog steeds correct en actueel is .

De Beleidsnota Afghanistan dd 25.08.2017 beschikbaar op de website van het CGVS zal zeggen (blz 2/3) :

« Het CGVS volgt de situatie in Afghanistan voortdurend op.

Bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming houdt de commissaris- generaal steeds rekening met de feitelijke situatie in Afghanistan zoals deze bestaat op het ogenblik van zijn beslissing »

Dat is niet het geval in deze zaak.

Over de vraag van een intern vestigingsalternatief, in de zaak HUSSAINI is er geen reël verblijfsalternatief.

De laatste update van de reisadvies van het Belgische Buitenlandse Zaken zal zeggen :

« (...) Er zijn geen veilige zones meer. De toestand in Kaboel is erg gespanne.

Er zijn geen veilige provincies meer »

Het CGVS heeft niet gestudeerd de situatie in AFGHANISTAN zoals deze bestaat op het ogenblik van de bestreden beslissing dd. 12.09.2017.

Het CGVS spreekt niet over de bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen van de zomer 2017 (verzoeker verwijst naar de beschrijving van de reisadvies van het Belgische Buitenlandse Zaken).

Verzoeker verwijst naar het arrest van Europese Hof voor mensenrechten dd 02.10.2012 SINGH tegen België, req. n°33210/I 1 (vooral §100 van het arrest).

Het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten een concrete en objectieve studie van de veilige toestand en de risico in het land van herkomst van verzoeker.

Dat was niet het geval in het CGVS in schending van art. 13 en 3 van het EVRM.

Het ontbreken van een geloofwaardige asielrelaas of niet bewijzen zijn identiteits zijn geen argumenten om de objectieve risico in AFGHANISTAN en in KABOUL te shideren.

Verzoeker verwijst ook naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens en meent dat verweerder voormelde documenten niet zomaar kon afwijzen en deze verder diende te onderzoeken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep.

2.1.2. Op 20 oktober 2017 maakt verwerende partij een nota met opmerkingen over. Ze voegt daarbij de COI Focus Afghanistan – Security situation in Kabul city van 6 juni 2017.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 16 januari 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- CGVS COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.2.2. Ter terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- een kopie van een politieverklaring van verzoekers vriend van 2012; de maand is niet leesbaar op de vertaling;
- een kopie van verzoekers politieverklaring van 22 mei 2015, met vertaling;
- een kopie van een medisch attest van 28 mei 2015, met vertaling;
- een kopie van een certificaten van de sportvereniging van verzoeker, niet gedateerd, met vertaling;
- een kopie van de taskara van verzoeker.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas is als volgt. Verzoekers vader werd lang geleden vermoord door de talib R., die werd opgepakt, de moord bekende maar dan ontsnapte. Verzoekers broer vluchtte naar Pakistan. Toen deze broer terugkeerde, verhuisde het hele gezin naar Kabul. Vier of vijf jaar geleden werd verzoeker twee keer aangevallen op straat in Kabul. Hij denkt dat zijn aanvallers werden gestuurd door R. Verzoeker verliet Afghanistan en vreest bij terugkeer opnieuw te worden aangevallen door R. alsook te worden gedood omdat hij bij het leger was.

2.4.2.2. In navolging van de verwerende partij kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers vluchtrelaas.

Vooreerst treedt de Raad de verwerende partij bij in de vaststelling dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure herhaaldelijk heeft geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden over cruciale elementen, met name zijn verblijfplaats in Afghanistan, zijn familie, zijn opleiding en zijn vluchtrelaas, wat de geloofwaardigheid van zijn uiteindelijk aangepaste verklaringen bij voorbaat ernstig aangetast.

Wat betreft verzoekers beweerde vrees voor R., stelt de verwerende partij terecht:

"U bleef volhouden dat uw vader gedood werd door de talib [R.] en dat u en uw familie door hem bedreigd worden (zie CGVS, p. 14). Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van de door u verklaarde problemen. U hebt geen documenten die de problemen die u had bewijzen (zie CGVS, p. 18).

Uw bewering dat u twee keer aangevallen werd in Kabul door personen die gestuurd waren door [R.] overtuigt niet. U verklaarde dat u vier of vijf jaar geleden twee keer werd aangevallen door onbekenden op straat, de laatste keer was een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS, p. 16), wat overigens geen vier of vijf jaar geleden is aangezien u in 2015 Afghanistan verliet. De eerste keer raakten ze uw schouders aan zonder reden, ze zeiden "wat?", jullie begonnen te vechten, ze vielen u aan met een mes en ze liepen weg, zo zei u (zie CGVS, p. 16). U weet niet om welke reden die personen u aanvielen, u was niet de vijand van iemand en u denkt dat [R.] hen misschien geld gaf om u aan te vallen (zie CGVS, p. 16). Gevraagd of u concrete aanwijzing heeft dat die twee personen door [R.] gestuurd waren antwoordde u dat een persoon die iemand aanvalt nooit zegt dat hij gestuurd is door diens vijand en herhaalde u dat geen problemen had met andere personen, bijgevolg moeten ze wel door [R.] gestuurd zijn (zie CGVS p. 16). Het tweede incident beschreef u op een gelijkaardige manier: drie onbekende personen renden naar u, begonnen u te slaan, u verdedigde zich, waarop ze u met een mes aanvielen, ze zeiden enkel "sla hem" (zie CGVS, p. 16, 17). Uit uw verklaringen en beschrijvingen van de twee incidenten blijkt dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat [R.] erbij betrokken was. De

manier waarop u deze aanvallen beschrijft doet vermoeden dat u incidenten van willekeurig straatgeweld beschrijft.

Voorts merkt het CGVS op dat u verklaarde geen andere problemen gehad te hebben in Afghanistan naast deze twee aanvallen (zie CGVS, p. 17). Ook u en uw familieleden hebben nooit andere problemen gehad toen jullie in Kabul woonden (zie CGVS, p. 17). Uw broer [K.], die in Kabul woont en met wie u in contact bent, heeft niets gezegd over problemen na uw vertrek (zie CGVS, p. 17). Dat hij misschien problemen heeft maar niets zei omdat hij u niet droevig wil maken is weinig geloofwaardig. Uw broer hielp u immers uw reis te regelen (zie CGVS, p. 18) zodat u op basis van uw actuele vrees voor [R.] asiel kan aanvragen, dat hij informatie voor u achterhoudt waardoor u geen zicht hebt op de actuele staat van uw asielmotieven is bijgevolg weinig geloofwaardig. Het ontbreken van enige geloofwaardige problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat er vijandschap is tussen uw familie en [R.] en dat hij jullie zal doden of jullie hem (zie CGVS, p. 18).

Met betrekking tot uw bewering dat uw broer [K.] (wiens bestaan u initieel probeerde verborgen te houden) betrokken was bij de arrestatie en de bekentenis van [R.], waarna hij vluchtte naar Pakistan omdat de taliban hem wilden doden (zie CGVS, p. 14) dient opgemerkt te worden dat dit door het CGVS enkel als een wanhopige poging tot aanpassing van uw asielrelaas gezien kan worden. Immers, als [K.] werkelijk betrokken was bij de arrestatie en ondervraging van [R.], had u er geen enkel belang bij zijn betrokkenheid en zeker het bestaan van uw broer [K.] te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Bovendien merkt het CGVS op dat uw broer [K.] de enige van uw broers is die volgens u nog in Afghanistan verblijft. Als [K.] werkelijk betrokken was bij zulke feiten zou hij ongetwijfeld meer gevaar lopen dan andere gezinsleden en kan verwacht worden dat hij als eerste het land zou verlaten. Uw verklaring dat [K.] een vrouw en kinderen heeft en veel geld nodig heeft om weg te gaan is niet overtuigend aangezien uw familie blijkbaar wel de financiële middelen had om de vier andere zonen naar Europa te sturen (zie CGVS, p. 17).

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde persoonlijke problemen met [R.]."

Wat betreft verzoekers vrees dat hij zou worden gedood bij terugkeer omdat hij bij het leger was, stelt de verwerende partij terecht:

"Vooreerst dient hierover opgemerkt te worden dat u uw bewering deze opleiding gevolgd te hebben, op geen enkele manier wist te staven. Ten tweede haalde u de mogelijke problematiek wegens deze opleiding pas aan in de uiteindelijke en vaak aangepaste versie van uw verklaringen, waardoor dan ook de sterke indruk ontstaat dat u wederom een wanhoopspoging onderneemt om uw asielrelaas enige geloofwaardigheid te verschaffen. Wat er ook van zij; uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u nooit voor het leger gewerkt hebt, u hebt enkel een opleiding van zes maanden tot doktersassistent gevolgd in 1390 (gregoriaanse kalender maart 2011-maart 2012) (zie CGVS, p. 15, 19). Aangezien u Afghanistan verliet na de ramadan in 1394 (gregoriaanse kalender maart 2015-maart 2016) (zie CGVS, p. 18) hebt u nog enkele jaren in Afghanistan verbleven na het afronden van uw opleiding. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u geen problemen gehad te hebben in Afghanistan behalve de twee door u beschreven aanvallen op straat die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Gezien u nooit bij het leger gewerkt hebt en gezien het ontbreken van specifieke omstandigheden die u in het vizier hebben gebracht, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw opleiding bij het leger een beschermingsnood zou hebben."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om deze draagkrachtige motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker reikt geen concrete elementen en argumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij gaat helemaal niet in op voormelde motieven.

2.4.2.3. In een aanvullende nota legt verzoeker een aantal nieuwe stukken voor. De Raad wijst erop dat hij de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. X) Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan

te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; RvS 7 oktober 2003, nr. X; RvS 18 juni 2003, nr. X).

Ter terechtzitting merkt de verwerende partij terecht op dat de certificaten van de sportvereniging van verzoeker in Afghanistan in casu niet relevant zijn. Er wordt niet getwijfeld aan verzoekers sportbeoefening die overigens verder geen verband houdt met zijn vluchtrelaas.

Wat betreft de politieverklaringen, stelt de Raad vast dat deze documenten niet meer zijn dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker en zijn vriend op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verdere opvolging van deze verklaringen. Aldus blijkt niet dat de verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bijgevolg kan aan de inhoud van dit proces-verbaal slechts geringe bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft het medisch attest, stelt de Raad vast dat dit attest enkel de opgelopen verwondingen beschrijft. Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit medisch attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

De Raad merkt bovendien op dat de data vermeld op de politieverklaringen en het medisch attest weinig coherent zijn. De politieverklaring van verzoekers vriend dateert van 2012. De politieverklaring van verzoeker zelf dateert van 22 mei 2015. Daarin wordt verwezen naar een incident in 2012 en wordt tevens vermeld dat verzoeker op 22 mei 2015 werd aangevallen en dat hij heden wegens zijn verwondingen is gehospitaliseerd. Het medisch attest van 28 mei 2015 vermeldt dan weer dat verzoeker pas op 28 mei 2015 in het ziekenhuis werd opgenomen. Voorts zijn deze stukken ook niet coherent met verzoekers eigen verklaring dat het laatste incident een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan plaats vond (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Verzoeker verklaarde uit Afghanistan te zijn vertrokken rond maart 2015 zodat de voorgelegde documenten waaruit blijkt dat verzoeker in mei 2015 werd gehospitaliseerd niet stroken met zijn eigen verklaringen.

Ten slotte stelt de Raad vast verzoeker slechts kopieën voorlegt en geen originele documenten. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X).

Wat verzoekers taskara betreft, merkt de Raad op dat niet aan verzoekers nationaliteit en identiteit wordt getwijfeld.

2.4.2.4. Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de inhoud van de voormelde documenten omwille van bovenvermelde gebreken, in het bijzonder de vastgestelde incoherenties, op zich niet kan overtuigen. Bovendien is de bewijswaarde van deze documenten, zoals hierboven uiteengezet, zeer gering. Ook wanneer deze documenten worden gezien in onderlinge samenhang met verzoekers verklaringen, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers vluchtrelaas. Gelet op de inhoudelijke gebreken van de voorgelegde documenten samen genomen met verzoekers ongeloofwaardige verklaringen, zoals hierboven besproken, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals

bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- CGVS COI Focus “Security situation in Kabul province” van 25 april 2017

Middels een nota en een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- CGVS COI Focus Afghanistan – Security situation in Kabul city van 6 juni 2017;
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- CGVS COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Aangezien verzoeker verklaart sinds zijn negende tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 in de stad Kaboel te hebben gewoond, dient de veiligheidssituatie in deze stad te worden onderzocht. Verzoeker betwist niet dat de stad Kaboel als zijn regio van herkomst moet worden beschouwd. Met betrekking tot de stad Kaboel wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie terecht gesteld dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen

vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij "Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances." (p. 83)

In andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoeker verwijst naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, stelt de Raad op basis van voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 vast dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door de verzoeker bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij op de stad Kaboel betrekking heeft. Inzake de veiligheidssituatie in Kaboel dient te worden vastgesteld dat de informatie waarnaar de verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift hetzij informatie betreft die ook door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 16 januari 2018, hetzij hiermee in lijn ligt, hetzij verouderd is. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie.

Wat betreft het betoog dat er geen intern vestigingsalternatief is, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat in de stad Kaboel de veiligheidssituatie zodanig is dat er actueel voor burgers in deze stad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, stelt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet.

Voorts is enige verwijzing naar het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206; aanvullende nota, bijlage 36).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel gelegen in de provincie Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kaboel gelegen in de provincie Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kaboel gelegen in de provincie Kaboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel gelegen in de provincie Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de stad Kaboel gelegen in de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoeker bestaat.

In casu brengt de verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kaboel op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kaboel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES